

REZOLUCJA

II Międzynarodowej Konferencji Karpiowej

12-13 września 2013, Wrocław, Polska

Dotychczasowe wysiłki branży miały na celu uznanie rybactwa stawowego za równorzędny podsektor europejskiej akwakultury. Odbywało się to w ramach działania Komisji Słodkowodnej FEAP i na różnych forach, takich jak spotkanie projektu Europejskiej Platformy Innowacji i Technologii w Akwakulturze (EATIP) AquaInnova w Warszawie, konferencji dotyczącej Wspólnej Polityki Rybołówstwa w Salzburgu oraz warsztatów Europejskiego Biura ds. Ochrony i Rozwoju (EBCD).

Podczas warsztatów dla producentów ryb stawowych UE, które miały miejsce w Rétimajor na Węgrzech 3 września 2013r, zaakceptowano wstępny tekst rezolucji, który następnie był dyskutowany podczas plenarnej sesji II Międzynarodowej Konferencji Karpiowej we Wrocławiu.

Uczestnicy II Międzynarodowej Konferencji Karpiowej jednogłośnie przyjęli co następuje, jako najbardziej istotne zagadnienia dotyczące słodkowodnej akwakultury stawowej.

- Nadmierna liczebność chronionych gatunków jest znaczącym problemem w akwakulturze słodkowodnej. Dotyczy to szkód powodowanych przez wydry, czaple, bobry, a przede wszystkim kormorany. Drapieżnictwo kormoranów stało się jednym z największych problemów rybołówstwa słodkowodnego i akwakultury; populacje kormoranów unicestwiają znaczną część stawowej produkcji ryb, populacji dzikich oraz zmniejszają różnorodność biologiczną. Jest to skutkiem nieadekwatnych europejskich regulacji prawnych. Jeżeli Unia Europejska zamierza rozwijać akwakulturę stawową – jak to zostało ujęte w WPR – musi brać pod uwagę problem kormorana i przede wszystkim musi organizować wysiłki skoordynowane z państwami członkowskimi by w sposób zasadniczy zredukować ten wpływ.
- Stawowa produkcja rybacka ma znaczący wkład w gospodarowanie wodą, zarówno w ujęciu jakościowym, jak i ilościowym. Stawy rybne służą jako rezerwuary wody o znaczącej roli podczas ekstremalnych warunków pogodowych (np. powódzie, susze). W tym samym czasie właściwie zarządzane stawy działają jako biofiltry, gdzie odpływające wody są zawsze lepszej jakości, aniżeli pobierane. Ta wyjątkowa rola powinna być zauważona i wspierana poprzez regulacje prawne.
- Jednym z podstawowych ograniczeń w rozwoju słodkowodnej akwakultury stawowej, często jest brak spójności i konsekwencji pomiędzy poszczególnymi strategiami (np. Ramowa Dyrektywa Wodna a Strategia Zrównoważonego Rozwoju Akwakultury Europejskiej) i bezpodstawnie restrykcyjne regulacje prawne na poziomie krajowym i regionalnym.
- Słodkowodna akwakultura stawowa stanowi niewykorzystany potencjał wzrostu i zwiększania zatrudnienia, jednakże producenci ryb w stawach

postulują wprowadzenie odpowiednich regulacji wspierających wykorzystanie tego potencjału.

- Słodkowodna akwakultura stawowa ma swój wkład w ochronę i utrzymanie wartościowych środowisk wodnych i w tym znaczeniu dzięki zrównoważonej produkcji ryb dostarcza usług ekologicznych. Bez produkcji akwakultury na tych obszarach, różnorodność biologiczna zostałaby znacząco ograniczona, jednakże ta pozaprodukcyjna funkcja stawów nie jest otrzymuje wsparcia. Rybactwo stawowe powinno być traktowane na równi z innymi sektorami rolnictwa, które otrzymują wsparcie usług środowiskowych nawet jeżeli ich wartość jest mniejsza, niż w przypadku stawów rybnych.
- Rybactwo stawowe dysponuje dobrymi możliwościami by stać się częścią „błękitnej ekonomii” poprzez innowacyjność i wdrażanie zasad „zrównoważonej intensyfikacji”. Działania innowacyjne łączące tradycyjne wartości z nowoczesnymi koncepcjami powinny uzyskać wsparcie. Strategiczne wytyczne Komisji Europejskiej zachęcają rybaków stawowych do wymiany doświadczeń i najlepszych praktyk, które mogą wnieść wkład w ogólny rozwój sektora stawowego UE i z tego względu programy wymiany powinny być wspierane przez kraje członkowskie.
- Jednym z głównych ograniczeń w rozwoju akwakultury stawowej często są zbyt restrykcyjne regulacje prawne na poziomie krajowym i lokalnym, chociaż specyficzne wartości gospodarki stawowej są znane na poziomie UE.
- Z powodu swych wyjątkowych wartości i specyficznej roli sektora gospodarki stawowej, wymaga on adekwatnej reprezentacji w nowo powstałej Radzie Doradczej Akwakultury (AAC)
- Akwakultura stawowa powinna być uznawana jako główny element składowy zapewniający utrzymanie społecznościom wiejskim w wielu regionach śródlądowych i chroniący oraz poprawiający społeczne i kulturalne wartości Europy.
- Na podstawie potwierżeń naukowych oraz wyliczeń finansowych, wnioskuje się usunięcie KHV z listy chorób podlegających notyfikacji w rozumieniu Dyrektywy 88/2006.
- Rybactwo stawowe dysponuje niewykorzystanym potencjałem rynkowym, który wymaga innowacji i inwestycji. Rozwój rybactwa stawowego tworzy warunki dla wzrostu i zatrudnienia, dlatego też powinien znaleźć swoje odzwierciedlenie i wsparcie w Europejskim Funduszu Morskim i Rybackim.